

O perníkové chaloupce,

TROCHU JINAK.

- Žil byl na kraji lesa v dřevěné chaloupce myslivec se svou rodinou.

- Měl krásnou, mladou a pracovitou ženu a dvě děti. Holčička se jmenovala Mařenka a chlapec Jeníček.

- Každý den k večeru chodily obě děti s tatínkem ke krmelci, kam dávaly zvířátkům jídlo.
- Každý den šel vpředu tatínek a obě děti běhaly po lese za ním.
- Každý den, nesl tatínek batoh s potravou a děti sbíraly lesní plody.
- Každý den, až jednou...

- Děti běhaly a běhaly a najednou uviděly velikou sovu.
- Jeníček se hned vydal za ní. Sova poletovala od stromu ke stromu, občas si sedla i na větev.
- Mařenka běžela za Jeníčkem. Chtěla také vidět sovu.
- Sova houkala a poletovala sem tam a děti běžely za ní.

- Běžely, běžely, když v tom si všimly, že jsou už hluboko v lese a že se začíná stmívat.
- Mařenka dostala strach. „Jeníčku, my jsme se ztratili.“
- „Neboj se Mařenko, znám tenhle les dobře. Vylezu na posed, kouknu se kde je světýlko naší chaloupky a tudy se vydáme.“

- Jak řekl, tak udělal.
- „Támhle vidím světýlko, to je naše chaloupka.“
- Vydali se tedy tím směrem, kde viděl Jeníček světýlko.
- Šly a šly až přišly na mýtinu, kde stála chaloupka celá z perníku.

- Jeníček s Mařenkou se zarazili, ale protože už měli velikánský hlad, přiblížili se k chaloupce, že si utrhnou nějaký ten perníček.
- Jakmile však Jeníček utrl první perníček, z chaloupky vyběhla stařena.
- Měla rozcuchané šedivé vlasy, na očích silné brýle, na sobě roztrhanou zástěru a v ruce držela hůl.

- „Pročpak mi tu trháte perníček?“ zakřičela.
- Děti se lekly a chtěly utéct, ale stařena chytla Mařenku za ruku a nechtěla ji pustit.
- „My máme velký hlad,“ řekla Mařenka a bylo jí do pláče.
- „Tak mi nejezte chaloupku a pojd’te dovnitř. Dám vám najíst,“ pustila stařena Mařenku a pozvala děti do chaloupky.

- Děti se bály. Věděly, že nemají nikam chodit s cizími lidmi, ale hlad byl silnější. Tak vešly do chaloupky.
- V chaloupce to vonělo, ne perníkem, ale domácí bramboračkou.
- „Posad'te se,“ řekla stařena a ukázala ke stolu.
- Děti se posadily, stařena jim nabrala plné talíře a děti se pustily do jídla.

- Mezi jídlem se stařena ptala děti odkud jsou, kde bydlí a jak se jmenují jejich rodiče.
- „Tak, to já vám poradím cestu domů,“ řekla stařena. „Vaše rodiče já dobře znám, bydlí na kraji lesa u tří dubů a Váš tatínek je myslivec, že?“
- Děti se usmály a v té chvíli se z ošklivé stařeny stala hodná stařenka.

- Stařenka vzala mobil a zavolala rodičům Jeníčka a Mařenky a ty si pro děti přišli.
- Děti i rodiče byli moc rádi, že se našli.
- Od té doby chodili Jeníček i Mařenka stařenku navštěvovat do její perníkové chaloupky.

